

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/30446/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/PS/1662/2016

N á l e z

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 15. 9. 2016 podle § 8 zákona o finančním arbitrovi o návrhu navrhovatele ■ (dále jen „Navrhovatel“), proti instituci Československá obchodní banka, a.s., IČO 00001350, se sídlem Radlická 333/150, 150 57 Praha 5 – Radlice, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem Praha, spisová značka BXXXVI 46 (dále jen „Instituce“), vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o zaplacení částky 10.037.653 Kč, takto:

Návrh se podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

1. Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se domáhá po Instituci náhrady újmy, kterou mu měla Instituce způsobit tím, že po něm požadovala, aby zaplatil dluh, který neexistoval, protože po něm chtěla zaplatit poplatky za vedení účtu, který již byl zrušený.

Finanční arbitr pro účely tohoto řízení zjistil, že dne 14. 7. 2014 Navrhovatel podal u Instituce Žádost o založení osobního účtu (dále jen „Smlouva o účtu“), na základě které Instituce zřídila Navrhovateli účet č. ■ (dále jen „Účet“).

Smlouva o účtu byla smlouvou o účtu podle § 2662 an. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Smlouva o účtu byla současně rámcovou smlouvou o platebních službách ve smyslu § 74 odst. 1 písm. a) zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o platebním styku“), protože se v ní Instituce zavázala pro Navrhovatele provádět platební transakce jednotlivě neurčené; to vyplývá z Podmínek pro běžné účty Poštovní spořitelny pro fyzické osoby – občany, v tomto případě účinných ode dne 1. 4. 2014 (dále jen „Podmínky účtů“), které

Smlouva o účtu označuje za její součást, konkrétně z čl. 77 Podmínek účtů, podle kterého „*Banka přijímá vklady hotovosti ve prospěch účtů a provádí výplaty z účtů: a) v měně CZK ve všech Era finančních centrech; b) v měně EUR pouze ve vybraných Era finančních centrech.*“, a z čl. 96 Podmínek účtů, podle kterého „*Tuzemským platebním stykem se rozumí úhrady/převody/ inkasa peněžních prostředků v měně CZK na území České republiky.*“; Instituce se tedy zavázala provádět hotovostní a bezhotovostní transakce na Účtu. Právní vztah mezi Navrhovatelem a Institucí založený Smlouvou o účtu byl vztahem mezi uživatelem platebních služeb a poskytovatelem platebních služeb.

Účet, který Instituce pro Navrhovatele vedla, je platebním účtem podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o platebním styku, neboť slouží k provádění platebních transakcí podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o platebním styku bez dispozičních omezení, tj. ke vkladům peněžních prostředků na platební účet, výběrům peněžních prostředků z platebního účtu a převodům peněžních prostředků.

Podle § 74 odst. 2 zákona o platebním styku může rámcová smlouva o platebních službách stanovit podmínky pro vedení platebního účtu. Podstatou smlouvy o platebních službách je provádění platebních transakcí [§ 2 odst. 1 písm. a) zákona o platebním styku], přičemž platební transakce jsou zpravidla současně platebními službami [§ 3 odst. 1 písm. a), b), c), d) a f) zákona o platebním styku]. Platební účet tak v tomto smyslu slouží k provádění platebních transakcí (a tudíž také k poskytování platebních služeb), což je jeho hlavním (resp. jediným) definičním znakem. Úkony poskytovatele platebních služeb (Instituce), které se takového účtu bezprostředně týkají, tak mají s poskytováním platebních služeb natolik úzkou souvislost, že pokud z nich vznikne spor, je dána příslušnost finančního arbitra o nich rozhodnout. Vedení platebního účtu proto, ač není samo o sobě platební službou, je s poskytováním platebních služeb natolik úzce spojeno, že spor z vedení platebního účtu je sporem při poskytování platebních služeb.

Finanční arbitr pro účely tohoto řízení považuje Navrhovatele za spotřebitele podle § 1 odst. 1 ve spojení s § 3 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi, protože nezjistil, že by Navrhovatel ve smluvním vztahu s Institucí nevystupoval jako fyzická osoba, která nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy.

Instituce je bankou podle zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o bankách“), tedy osobou oprávněnou mimo jiné poskytovat platební služby. Jelikož finanční arbitr při zkoumání podmínek řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by zpochybnil, že Instituce v předmětném smluvním vztahu vystupuje v postavení poskytovatele platebních služeb, považuje finanční arbitr Instituci za instituci ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi.

K rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je finanční arbitr příslušný, neboť se jedná o spor mezi spotřebitelem a poskytovatelem platebních služeb při poskytování platebních služeb podle § 1 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 3 odst. 1 a 2 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), dána pravomoc českého soudu.

4. Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel potvrzuje, že Instituce pro něj vedla Účet a tvrdí, že „*Smlouva o účtu s bankou ukončena 18. 4. 2016.*“

Navrhovatel tvrdí, že Instituce mu neoprávněně naučtovala částku 3.347 Kč a dopisem ze dne 29. 6. 2016 reagovala na jeho „požadavek dluh vrátit tak, že se zavázala dlužnou částku 3.347 Kč za chybně účtované poplatky kompenzovat.“

Navrhovatel požaduje „zaplatit újmu tím, že jsem vlivem nařízené exekuce na účet, o které jste mně banka včas neinformovala a dle mého neoprávněně sdělila exekutorovi číslo mého účtu a to ve výši ušlé mzdy 3.347 Kč. Proto mně banka oslovuje „klient“ ač s ní nemám smlouvu a chce zaplatit nemalý debet, považuji její jednání za podvodné a ujmou tak násobím 10 x 3.347 a požaduji uhradit 33.470,- Kč. Za úmyslné oddalování zrušení mého účtu 4 měsíce exekutor + 15 měsíců ERA = 19 měsíců násobím vzniklou újmou, podvod a úmysl desíti tj. 334.700,- Kč. Poplatek za upomínku, avízo, poplatky za poštovné 13,- Kč, 34,- Kč když poštovné je 9,50 Kč: násobím újmu, podvod a úmysl tj. požaduji celkem 3.347.000,- Kč.“

Pokud jde o výplatu dvojnásobku životního minima, Navrhovatel v doplnění návrhu potvrzuje, že „v roce 2014 jsem inkasoval 6.820 Kč [...]“.

Navrhovatel dále namítá „že pokud banka již přijala rozhodnutí soudu o blokaci účtu, může o této skutečnosti informovat klienta. Neinformovala!“ a odkazuje na skutečnost, že dne 13. 7. 2016 si založil u Instituce Účet 2, a když se byl ohledně tohoto účtu informovat na blokaci, bez problému mu byl předán kontakt na exekutora, včetně data uvalení blokace. Současně však Navrhovatel v dopise ze dne 21. 6. 2016 adresovaném Institucí tvrdí, že „Proto jsem v polovině září 2014 požádal o zrušení účtu, v dobré víře, na jednatelství Era v Teplicích. Vrátil jsem kartu do bankomatu a přijal poučení, že můj účet bude zrušen po provedení exekuce. [...] Ta úřednice mi ještě napsala adresu exekutorovu – vykonavatele, abych v případě potřeby navázal spojení [...], exekutora jsem neoslovil.“

Navrhovatel dále tvrdí, že dne 7. 7. 2016 mu byla doručena Výzva od Inkasní společnosti, a protože si Inkasní společnost neúčtovala žádné další poplatky k pohledávce Instituce „Viděl jsem již hodně, ale pověřená spol. k vymáhání pohledávky (pro ČSOB) neúčtuje k vymáhané částce poštovné, náklady, provize atd. je zvláštní – podezřelá.“, odkazuje na svůj dopis adresovaný Instituci ze dne 26. 7. 2016, kde je popsáno a vyčísleno spojení Instituce a Inkasní společnosti „I kdyby byla ■ sestavena jen z právníků, advokátů atd., je to JEN ES/ER/O. a ten, kdo poskytne údaje o fyzické osobě jako jsou: adresa bydliště, RČ, dat. narození takovéto osobě /s.r.o./, porušil čl. 7 a 10 Listiny Základních práv a svobod“ a z toho dovozuje „za normální vymáhat za porušení Listiny Základních práv a svobod 6694000,- Kč.“

Navrhovatel dále tvrdí, že na základě Výzvy doručené mu dne 7. 7. 2016 kontaktoval Inkasní společnost dvakrát sms zprávou s žádostí o splátkový harmonogram, ale neodpověděla mu a dne 25. 7. 2016 ho kontaktovala telefonicky, že částka 3.347 Kč byla již uhrazena, k čemuž se Navrhovatel vyjádřil: „To koukáte, co? Já jsem nic neuhradil, a ani nikdo z mých bližních.“

Navrhovatel uzavírá svůj požadavek součtem „3343653,- Kč (po kompenzaci) za újmu, podvod, úmysl, poplatky + 6694000,- Kč za porušení Listiny Základních práv a svobod [...] = 10037653,-Kč [...]“.

6. Tvrzení Instituce

Instituce tvrdí, že Navrhovatel dne 14. 7. 2014 požádal o založení Účtu. Dne 10. 9. 2014 byl Instituci doručen Exekuční příkaz. Dne 15. 9. 2014 Navrhovatel požádal o výplatu dvojnásobku životního minima, která byla Navrhovateli vyplacena v hotovosti na pobočce Instituce. Dne 19. 9. 2014 Navrhovatel podal Výpověď Smlouvy o účtu.

Instituce namítá, že na základě podání Výpovědi mělo dojít ve výpovědní lhůtě k ukončení smluvního vztahu, ale Účet nemohl být zrušen vzhledem k exekuci na Účtu Navrhovatele. Instituce Účet dále vedla v bankovním systému jako účet bez smluvního vztahu.

Instituce tvrdí, že nedopatřením po skončení exekuce chybně na Účtu zaúčtovala poplatek za vedení účtu pod exekucí ve výši 2.600 Kč a v souvislosti s tím, že Navrhovatel nereagoval, automaticky zaslala avízo a upomínku, čímž zvýšila částku na 3.347 Kč a Účet tak uzavřela s debetním zůstatkem ve výši 3.347 Kč.

Instituce dále tvrdí, že takto vzniklou pohledávku automaticky předala k vymáhání Inkasní společnosti, se kterou má Instituce uzavřenou Příkazní smlouvu a smlouvu o součinnosti při vymáhání pohledávek příkazce. V rámci fáze mimosoudního vymáhání podle této smlouvy dochází k předání jednotlivých případů příkazcem příkazníkovi v datové podobě, a to formou zakázek v měsíčních intervalech s denní aktualizací dat. Okamžikem doručení zakázky příkazníkovi začíná mimosoudní vymáhání, při předávání zakázky v této fázi není příkazníkovi předávána žádná dokumentace s pohledávkami související, pokud o to příkazník odůvodněně nepožádá. Po ukončení fáze mimosoudního vymáhání je příkazník povinen vyhotovit závěrečnou zprávu. Instituce tedy tvrdí, že Inkasní společnost měla k dispozici denní aktualizace, a to od předání případu do ukončení vymáhání, tj. od 23. 6. 2016 do 11. 7. 2016. Vymáhání Inkasní společnost ukončila ke dni 12. 7. 2016. Vzhledem k archivační době 3 měsíce nemá již Instituce doklad o tom, kdy byla informace o stornu pohledávky předána Inkasní společnosti.

Instituce namítá, že po zjištění svého chybného postupu neprodleně zjednala nápravu a vzniklý debet dále neevidovala. Instituce tvrdí, že za nesprávný postup při účtování poplatků se Navrhovatelem jak telefonicky, tak písemně omluvila. Instituce doplňuje, že dne 29. 6. 2016 informovala Navrhovatele telefonicky s následným písemným potvrzením o skutečnosti, že na něm nebude žádnou pohledávku vymáhat, včetně omluvy za tento nesprávný postup.

Instituce namítá, že při obdržení exekučního příkazu je povinná postupovat v souladu s příslušnými právními předpisy. Poté, kdy je již účet zablokován, není povinná o této skutečnosti informovat dlužníka. Nicméně Navrhovatel musel vědět o blokaci Účtu v důsledku exekuce, když požádal o výplatu životního minima a dále odkazuje na tvrzení Navrhovatele, že při podání výpovědi mu pracovnice finančního centra Instituce sdělila spojení na exekutora, kterého však již neoslovil.

Instituce namítá, že s Navrhovatelem uplatněným nárokem na náhradu škody nesouhlasí a tento odmítá. Podle Instituce nejsou splněny všechny předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu a podle Navrhovatelem vylíčených skutečností nemohlo dojít ke vzniku škody a tedy ani k příčinné souvislosti s jednáním Instituce, kdy Navrhovatel její výši nikterak nedoložil.

7. Smír

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu. Finanční arbitr Navrhovatelem vysvětlil možnost projednání smírného řešení sporu s Institucí v podobě finanční kompenzace v přiměřené výši. Instituce při osobním jednání s Navrhovatelem nabídla Navrhovatelem dne 9. 5. 2017 jako smírné řešení sporu finanční kompenzací ve výši 10.000 Kč, kterou však Navrhovatel s odůvodněním, že „*Při vědomí, že největší příjmy v ČR jsou v bankovníctví / díky podpoře z MF min. Klauze/ a v pojišťovnictví, nehodlá brát žebračenu.*“ odmítl. Instituce následně zaslala Navrhovatelem částku 5.000 Kč, kterou mu zaslala formou šekové poukázky spolu s průvodním dopisem ze dne 20. 6. 2017. Navrhovatel si v době platnosti šekové poukázky peněžní prostředky nevybral.

Instituce dne 30. 8. 2017 zaslala Navrhovateli novou šekovou poukázku na částku 5.000 Kč s platností do dne 22. 9. 2017. Ani v tomto případě si Navrhovatel v době platnosti šekové poukázky peněžní prostředky nevybral. Smírného řešení sporu se tak nepodařilo dosáhnout.

8. Právní posouzení

Finanční arbitr je orgán mimosoudního řešení spotřebitelských sporů na finančním trhu. Primárním cílem finančního arbitra je tam, kde je spotřebitel v právu, přivést strany sporu ke smírnému řešení sporu tak, aby se spotřebitel nemusel obracet na soud a nemusel hradit náklady soudního řízení, protože řízení před finančním arbitrem je bezplatné. Proto musí finanční arbitr posoudit spor zásadně podle právních předpisů a nemůže působit ve prospěch ani jedné strany sporu. Pokud se nepodaří vyřešit spor smírně, vydá finanční arbitr rozhodnutí, které může strana sporu, která s ním nebude souhlasit, napadnout u soudu. Rozhodnutí finančního arbitra, kterým by neodůvodněně upřednostnil některou stranu sporu, by soud musel zrušit a velmi pravděpodobně neúspěšné straně sporu uložil náhradu nákladů soudního řízení.

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu s tímto zákonem a zvláštními právními předpisy. Podle § 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi není finanční arbitr vázán návrhem a aktivně opatřuje podklady; při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, a aby rozhodnutí finančního arbitra soud jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Předmětem sporu je posouzení, zda Instituce nezrušením účtu bezprostředně po skončení exekuce a neoprávněným účtováním poplatků na Účtu způsobila Navrhovateli jím tvrzenou nemajetkovou újmu ve výši 10.037.653 Kč.

8.1. *Skutková zjištění*

Finanční arbitr na základě tvrzení stran sporu a shromážděných podkladů vychází z následujících zjištění:

- a) dne 10. 9. 2014 Instituce obdržela Exekuční příkaz k vymožení částky exekuce ve výši 13.162 Kč příkázáním pohledávky z Účtu a Příkaz k úhradě nákladů exekuce; to vyplývá z Exekučního příkazu, Příkazu k úhradě nákladů exekuce a z otisku obrazovek informačního systému Instituce zobrazujícího datum a čas doručení Exekučního příkazu a Příkazu k úhradě nákladů exekuce Instituci;
- b) na Účtu byl v okamžiku doručení Exekučního příkazu, tedy blokace Účtu, zůstatek ve výši 148,90 Kč, jak vyplývá ze záznamu z vnitřního systému Instituce „History Inquiry“ s historií operací na Účtu za období od 15. 7. 2014 do 18. 4. 2016;
- c) dne 15. 9. 2014 připsala Instituce na Účet platbu ve výši 11.052 Kč, jak vyplývá z výpisu z Účtu za měsíce červenec až září 2014 a ze záznamu z vnitřního systému Instituce „History Inquiry“ s historií operací na Účtu za období od 15. 7. 2014 do 18. 4. 2016;

- d) dne 15. 9. 2014 Navrhovatel požádal Instituci o výplatu dvojnásobku životního minima, Instituce téhož dne na pobočce Navrhovateli vyplatila v hotovosti částku 6.820 Kč, jak vyplývá ze shodného tvrzení stran sporu, žádosti o čerpání prostředků podle § 304b občanského soudního řádu, výpisu z Účtu za měsíce červenec až září 2014 a ze záznamu z vnitřního systému Instituce „History Inquiry“ s historií operací na Účtu za období od 15. 7. 2014 do 18. 4. 2016;
- e) dne 19. 9. 2014 Navrhovatel podal u Instituce Výpověď Smlouvy o účtu, jak vyplývá z tiskopisu Výpověď;
- f) dne 22. 9. 2014 Instituce obdržela Vyrozumění o nabytí právní moci Exekučního příkazu a Příkazu k úhradě nákladů exekuce, jak vyplývá z otisku obrazovek informačního systému Instituce zobrazujícího datum a čas doručení Vyrozumění o nabytí právní moci;
- g) dne 23. 9. 2014 Instituce odepsala z Účtu částku ve výši 4.380,90 Kč s označením „exe ■ část.“ a převedla ji na účet Exekutora č. ■; to vyplývá z výpisu z Účtu za měsíce červenec až září 2014 a ze záznamu z vnitřního systému Instituce „History Inquiry“ s historií operací na Účtu za období od 15. 7. 2014 do 18. 4. 2016;
- h) dne 14. 10. 2014 byla na Účet připsána platba ve výši 7.768 Kč, jak vyplývá ze záznamu z vnitřního systému Instituce „History Inquiry“ s historií operací na Účtu za období od 15. 7. 2014 do 18. 4. 2016;
- i) dne 23. 3. 2015 Instituce odepsala z Účtu částku ve výši 916,10 Kč s označením „čj: ■, dopl. jistiny“ a převedla ji na účet Exekutora č. ■; to vyplývá ze záznamu z vnitřního systému Instituce „History Inquiry“ s historií operací na Účtu za období od 15. 7. 2014 do 18. 4. 2016;
- j) dne 26. 3. 2015 Instituce odepsala z Účtu částku ve výši 6.851,93 Kč s označením „úhr nákl ■“ a převedla ji na účet Exekutora č. ■; to vyplývá ze záznamu z vnitřního systému Instituce „History Inquiry“ s historií operací na Účtu za období od 15. 7. 2014 do 18. 4. 2016;
- k) dne 1. 4. 2015 obdržela Instituce Oznámení o skončení exekuce, jak vyplývá z otisku obrazovek informačního systému Instituce zobrazujícího datum a čas doručení Oznámení o skončení exekuce;
- l) Instituce dne 26. 2. 2016 naučtovala k tíži Účtu poplatek ve výši 2.600 Kč za vedení Účtu v exekuci, dne 6. 3. 2016 poplatek ve výši 200 Kč za avízo o vyrovnání debetního zůstatku na Účtu včetně 13 Kč poštovného a dne 28. 3. 2016 poplatek 500 Kč za upomínku k vyrovnání debetního zůstatku na Účtu včetně 34 Kč poštovného, celkem tedy 3.347 Kč; to vyplývá výpisy z Účtu za měsíce leden až únor 2016 a březen 2016 a ze záznamu z vnitřního systému Instituce „History Inquiry“ s historií operací na Účtu za období od 15. 7. 2014 do 18. 4. 2016;
- m) dne 18. 4. 2016 zrušila Instituce Účet s debetním zůstatkem ve výši 3.347 Kč, o čemž informovala Navrhovatele Oznámením o zrušení účtu; to vyplývá z dopisu Instituce ze dne 18. 4. 2016 adresovaného Navrhovateli „Oznámení o zrušení účtu“, tiskopisu Výpověď a ze záznamu z vnitřního systému Instituce „History Inquiry“ s historií operací na Účtu za období od 15. 7. 2014 do 18. 4. 2016;
- n) dopisem ze dne 21. 6. 2016 podal Navrhovatel reklamaci; to vyplývá z dopisu Navrhovatele ze dne 21. 6. 2016 adresovaného Instituci;
- o) dne 23. 6. 2016 předala Instituce pohledávku za Navrhovatelem Inkasní společnosti; to vyplývá otisku obrazovky vnitřního systému Instituce s daty od předání případu do ukončení vymáhání;
- p) dne 29. 6. 2016 Instituce telefonicky kontaktovala Navrhovatele s tím, že dlužnou částku 3.347 Kč nemusí hradit „*ten dluh, ta dlužná částka...bude anulována, já vám to nechám*“

vrátit a nic nemusíte už platit“, což potvrdila i dopisem adresovaným Navrhovateli ze dne 29. 6. 2016; to vyplývá ze záznamu telefonního hovoru a dopisu ze dne 29. 6. 2016;

- q) ke dni 29. 6. 2016 Instituce provedla storno naúčtovaných poplatků v rámci vnitřních účtů Instituce, to vyplývá z výstupu z vnitřního systému Instituce „Výpisy z vnitřních účtů“;
- r) dopisem ze dne 1. 7. 2016 vyzvala Inkasní společnost Navrhovatele k uhrazení pohledávky ve výši 3.347 Kč; to vyplývá z Výzvy ze dne 1. 7. 2016;
- s) ke dni 12. 7. 2016 ukončila Inkasní společnost vymáhání pohledávky; to vyplývá z otisku obrazovky z vnitřního systému Instituce „Závěrečná zpráva“ a z otisku obrazovky z vnitřního systému Instituce s daty od předání případu do ukončení vymáhání.

8.2. Rozhodná právní a smluvní úprava

Na právní vztah mezi Navrhovatelem a Institucí ze Smlouvy o účtu se použije úprava obsažená v občanském zákoníku a zákonu o platebním styku. Zákon o platebním styku je ve vztahu k občanskému zákoníku právním předpisem speciálním. Pokud tedy zákon o platebním styku neupravuje určitou otázku, použije se občanský zákoník jako obecný soukromoprávní předpis.

Výkon soudních rozhodnutí obecně upravuje § 251 a násl. občanského soudního řádu a zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“).

Podpisem Smlouvy o účtu Navrhovatel souhlasil, že součástí Smlouvy o účtu jsou Podmínky účtů (v tomto případě účinné ode dne 1. 4. 2014) a Obchodní podmínky pro platební karty (v tomto případě účinné ode dne 1. 7. 2014, dále jen „Podmínky platebních karet“), které převzal a seznámil se s nimi. Ve Smlouvě o účtu Navrhovatel současně prohlásil, že je si vědom a souhlasí s tím, že si Instituce účtuje za bankovní služby poskytované v souvislosti s vedením Účtu poplatky podle Sazebníku poplatků Poštovní spořitelny, v tomto případě účinného ode dne 1. 4. 2014 (dále jen „Sazebník“).

Finanční arbitr za rozhodnou smluvní úpravu pro posouzení tohoto případu považuje Smlouvu o účtu a Podmínky účtů, Podmínky platebních karet a Sazebník, neboť Navrhovatel ani Instituce nedoložili, že by tyto obchodní podmínky, resp. sazebník byly změněny způsobem smluvními stranami dohodnutým a v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o platebním styku pro změnu smlouvy o platebních službách.

8.3. Exekuce prostředků na Účtu

Relevantní právní úprava výkonu rozhodnutí příkázáním pohledávky z Účtu je obsažena zejména v ustanoveních § 304, 304b a 306 občanského soudního řádu a v ustanovení § 47 a násl. exekučního řádu.

Podle § 304 občanského soudního řádu, platí:

„(1) V nařízení výkonu rozhodnutí příkázáním pohledávky z účtu soud přikáže peněžnímu ústavu, aby od okamžiku, kdy mu bude usnesení doručeno, z účtu povinného až do výše vymáhané pohledávky a jejího příslušenství nevyplácel peněžní prostředky, neprováděl na ně započtení a ani jinak s nimi nenakládal. Nařídí-li soud výkon rozhodnutí na více účtů povinného, uvede v usnesení také pořadí, v jakém z nich bude vymáhaná pohledávka odepsána.

(2) Soud doručí usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí oprávněnému, povinnému a peněžnímu ústavu. Peněžnímu ústavu je doručí do vlastních rukou. Povinnému nesmí být usnesení doručeno dříve než peněžnímu ústavu.

(3) Povinný ztrácí okamžikem, kdy je peněžnímu ústavu doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, právo vybrat peněžní prostředky z účtu, použít tyto prostředky k platbám nebo s nimi jinak nakládat, a to do výše vymáhané pohledávky a jejího příslušenství; to neplatí v případě platby, jejímž účelem je splnění vymáhané povinnosti, na účet oprávněného nebo soudního exekutora vedený u peněžního ústavu.“

Podle § 304b občanského soudního řádu, platí:

„(1) Zákazy uvedené v § 304 odst. 1 a 3 se nevztahují na peněžní prostředky do výše dvojnásobku životního minima jednotlivce podle zvláštního právního předpisu^{80c)}. Má-li u jednoho peněžního ústavu povinný více účtů, použije se věta první pouze u jednoho z těchto účtů.

(2) Peněžní prostředky podle odstavce 1 peněžní ústav vyplatí povinnému na jeho žádost nejvýše jednou. O tom musí být povinný při nařízení výkonu rozhodnutí poučen.

(3) Výplatu peněžních prostředků povinnému podle odstavce 1 oznámí peněžní ústav soudu, který nařídil výkon rozhodnutí.“

Podle § 306 občanského soudního řádu, platí:

„(1) Nařízení výkonu rozhodnutí se vztahuje až do výše vymáhané pohledávky a jejího příslušenství na pohledávku povinného z účtu ve výši, v jaké byly na účtu peněžní prostředky v okamžiku, v němž bylo peněžnímu ústavu doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, jakož i na pohledávku z účtu, která vznikla tím, že na účet došly peněžní prostředky dodatečně, nejpozději však do šesti měsíců ode dne, kdy bylo peněžnímu ústavu doručeno vyrozumění podle § 305; povinnost peněžního ústavu provést opravné zúčtování podle zvláštního zákona⁸¹⁾ a ustanovení § 304a tím nejsou dotčeny.

(2) Provedením (§ 307, 308, § 309a odst. 1 a 3) výkon rozhodnutí zaniká.“

Podle § 47 odst. 2 písm. d) exekučního řádu platí, že *„[e]xekuční příkaz má účinky nařízení výkonu rozhodnutí podle občanského soudního řádu. Podle exekučního příkazu nelze exekuci provést před [...] právní moci exekučního příkazu.“*

Podle § 47 odst. 8 exekučního řádu platí, že *„[p]o skončení exekuce [...] zašle exekutor oznámení o skončení exekuce všem organum a osobám, které ve svých evidencích (seznamech) vedou poznámku o probíhající exekuci anebo kterým byla v exekuci uložena nějaká povinnost; oznámení není rozhodnutí. V oznámení označí také exekuční příkazy, jejichž účinky skončením exekuce [...] zanikly.“*

Podle § 65 exekučního řádu platí, že *„[n]estanoví-li tento zákon jinak, použijí se na exekuci příkázáním pohledávky přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu upravující výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky.“*

Instituce tedy nesměla od doručení Exekučního příkazu z Účtu až do výše vymáhané pohledávky a jejího příslušenství vyplácet peněžní prostředky, provádět na ně započtení a ani jinak s nimi nakládat; Navrhovatel neměl od stejného okamžiku ve stejném rozsahu právo vybrat peněžní prostředky z Účtu, použít tyto prostředky k platbám nebo s nimi jinak nakládat, s výjimkou práva Navrhovatele jako dlužníka na výplatu dvojnásobku životního minima jednotlivce, tj. do této výše měl právo vybrat peněžní prostředky z Účtu, použít tyto prostředky k platbám nebo s nimi jinak nakládat. Instituce měla Navrhovateli vyplatit peněžní prostředky do výše dvojnásobku životního minima jednotlivce na jeho žádost nejvýše jednou.

Finanční arbitr zjistil, že Instituce dne 15. 9. 2014 na žádost Navrhovatele částku dvojnásobku životního minima ve výši 6.820 Kč vyplátila.

8.4. Výpověď Smlouvy o účtu

Navrhovatel dne 19. 9. 2014 Smlouvu o účtu vypověděl.

Podle čl. 174 Podmínek účtů platí, že „[k]aždá ze smluvních stran je oprávněná závazek ze smlouvy vypovědět bez udání důvodů. Podává-li výpověď majitel účtu, je výpovědní lhůta 1 měsíc a počíná běžet dnem následujícím po doručení výpovědi. [...]“

Podle § 605 odst. 2 občanského zákoníku platí, že „[k]onec lhůty nebo doby určené podle týdnů, měsíců nebo let připadá na den, který se pojmenováním nebo číslem shoduje se dnem, na který připadá skutečnost, od níž se lhůta nebo doba počítá [...]“ Výpovědní doba počala plynout 20. 9. 2014 a skončila 19. 10. 2014.

Podle čl. 177 Podmínek účtů si současně strany sporu sjednaly, že „[...] Vypoví-li klient smlouvu o účtu, ohledně kterého je vedeno exekuční řízení nebo jsou na něm zajištěny peněžní prostředky v rámci jiného zákonného nařízení (např. trestního), zanikne smlouva o účtu uplynutím výpovědní lhůty, avšak účet bude zrušen a zůstatek účtu vypořádán neprodleně po ukončení posledního z exekučních či jiných zákonných řízení.“

Dne 22. 9. 2014 InSTITUTE obdržela Vyrozumění o nabytí právní moci Exekučního příkazu a Příkazu k úhradě nákladů exekuce a dne 23. 9. 2014 odepsala z Účtu částku ve výši 4.380,90 Kč ve prospěch účtu Exekutora a dne 23. 3. 2015 a 26. 3. 2015 odepsala z Účtu částky ve výši 916,10 Kč a 6.851,93 Kč ve prospěch účtu Exekutora. Dne 1. 4. 2015 obdržela InSTITUTE Oznámení o skončení exekuce.

Smlouva o účtu tedy zanikla uplynutím výpovědní doby, tj. ke dni 19. 10. 2014, Účet InSTITUTE měla podle smluvních ujednání vést do ukončení posledního z exekučních řízení, resp. do 1. 4. 2015, kdy obdržela Oznámení o skončení exekuce ve smyslu § 47 odst. 8 exekučního řádu.

8.5. Poplatky za vedení účtu v exekuci

Občanský soudní řád ani jiný právní předpis neupravuje poplatky za vedení nebo správu účtu postiženého exekucí. Finanční arbitr současně nezjistil, že si strany sporu mezi sebou sjednaly jinak. Instituci tedy byla oprávněna Navrhovateli účtovat sjednané poplatky za dobu trvání Smlouvy o účtu, tedy nejpozději za měsíc říjen 2014.

Podle části H. Další služby k účtům a kontům Poštovní spořitelny bodu 5.8 Sazebníku si InSTITUTE účtuje poplatek „Správa účtu při exekuci – měsíční poplatek (za každý i započatý měsíc)“ ve výši 200 Kč. Dne 26. 2. 2016, jak vyplývá z výpisu z Účtu za měsíce leden až únor 2016, naúčtovala InSTITUTE k tíži Účtu poplatek „SPRÁVÁ POST. ÚČTU-EXEKUCE“ ve výši 2.600 Kč a následně dne 6. 3. 2016 zaúčtovala k tíži Účtu poplatek za avízo o vyrovnání debetního zůstatku včetně poštovného v celkové výši 213 Kč a dne 28. 3. 2016 poplatek za upomínku k vyrovnání debetního zůstatku Účtu včetně poštovného v celkové výši 534 Kč. InSTITUTE v tomto řízení nedoložila rozpis částky 2.600 Kč, tedy za jaké konkrétní období a v jaké výši tento poplatek účtovala.

Zúčtování poplatku ve výši 2.600 Kč, včetně následného avíza a upomínky došlo ze strany InSTITUTE ve vztahu k Navrhovateli neoprávněně.

8.6. Újma, náhrada újmy obecně

Podle § 2894 odst. 1 občanského zákoníku platí, že „[p]ovinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody).“ Podle § 2894 odst. 2 občanského zákoníku platí, že „[n]ebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.“ Podle § 2956 občanského zákoníku současně platí, že „[v]znikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.“ Přitom podle § 19 odst. 1 občanského zákoníku platí, že „[k]aždý člověk má vrozená, již samotným rozumem a citem poznatelná přirozená práva, a tudíž se považuje za osobu. Zákon stanoví jen meze uplatňování přirozených práv člověka a způsob jejich ochrany.“ a podle § 81 občanského zákoníku platí, že „[c]hráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.“ (odstavec 1) a „[o]chrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.“ a podle § 82 odst. 1 občanského zákoníku, že „[č]lověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.“ Podle § 2951 odst. 2 občanského zákoníku musí být přiměřené zadostiučinění „poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy“. Podle § 2971 občanského zákoníku platí, že „[o]důvodňují-li to zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvlášť zavrženíhodné, nahradí škůdce též nemajetkovou újmu každému, kdo způsobenou újmu důvodně pociťuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit.“

Újmu tedy můžeme vymezit jako ztrátu, kterou někdo utrpí na statku chráněném právem – tedy takovou ztrátu, kterou právo uzná za hodnou nápravy. Újmou je jak újma na osobě (zlomená ruka, duševní útrapy způsobené ztrátou milované osoby), tak újma na právech (snížená důstojnost, ztráta dobrého jména), tak i újma na majetku (poškození automobilu, ztráta dobytosti pohledávky). Újma se v základu rozděluje na škodu a nemajetkovou újmu. Škoda je pojímána jako újma na majetku, kterou lze vyjádřit v penězích. Podle § 2952 občanského zákoníku platí, že „[h]radí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo [...]“.

Oproti škodě nelze nemajetkovou újmu objektivně finančně kvantifikovat, nelze ji změřit nebo zvážit. Narušení osobního statku (zdraví, důstojnosti, citového vztahu k věci apod.) totiž nevede ke snížení majetku poškozeného (odhlédneme-li nyní od toho, že např. ublížení na zdraví vede vedle nemajetkové újmy i ke škodě, např. k nutnosti vynaložit peníze na léčbu). Nemajetkovou újmu nelze nikdy nahradit, můžeme se pouze snažit o její vyvážení, např. tím, že se pachatel omluví, anebo poskytne peníze k tomu, aby si zraněný či pomluvený člověk mohl pořídit majetek, který mu pomůže na utrpěnou újmu zapomenout nebo se s ní jinak lépe vyrovnat.

Platí, že škoda se nahrazuje vždy, ale nemajetková újma jen tehdy, pokud to zákon výslovně přikáže, nebo když si to strany sjednají. Občanský zákoník stanoví několik případů, ve kterých má poškozený právo na nápravu nemajetkové újmy. Zákonodárce tímto výčtem dává najevo respekt k imateriální stránce života jedince, neboť lidé často pociťují zásahy do svého vnitřního života tíživěji než do svého majetku. Předně se nemajetková újma hradí tehdy, zasáhne-li škůdce do přirozených práv člověka. Mezi tato práva patří právo na život, zdraví, svobodu, soukromí, čest, důstojnost, jméno apod. Nemajetková újma může mít různou podobu – fyzickou bolest,

ztížení společenského uplatnění, duševní útrapy apod. Peněžitá náhrada se pro nemajetkovou újmu uplatní subsidiárně pouze v případě, že jiná forma, tedy například omluva nebo nepeněžitě plnění, není dostačujícím odčiněním způsobené újmy.

Právo na náhradu nemajetkové újmy má poškozený též při poškození věci ze svévole nebo škodolibosti – může žádat zaplacení ceny zvláštní oblíbenosti. Tato oblíbenost je vyvolána náhodnými vlastnostmi věci, bere se zřetel na osobní vztah poškozeného k věci. Náhrada nemajetkové újmy náleží též tomu, kdo způsobenou újmu důvodně vnímá jako osobní neštěstí. Poslední případy, kdy zákoník výslovně přikazuje nahradit i nemajetkovou újmu, jsou obsaženy v právní úpravě zájezdu (jde o ztrátu radosti z dovolené, kterou zákoník pojmenovává jako újmu za narušení dovolené a v právní úpravě spolkového práva (při porušení členského práva člena spolku).

Ustanovení § 2971 občanského zákoníku se tedy může uplatnit tam, kde poškozenému nevznikla újma na jeho přirozených právech vymezených příkladmo v § 81 odst. 1 občanského zákoníku, ale vznikla mu újma na jiných právech. Ustanovení § 2956 a 2971 občanského zákoníku stanoví pro náhradu nemajetkové újmy odlišné předpoklady, když podle § 2956 ve spojení s § 82 odst. 1 občanského zákoníku musí dojít k neoprávněnému zásahu do přirozeného práva, zatímco podle § 2971 občanského zákoníku musí existovat zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil nemajetkovou újmu protiprávním jednáním.

Finanční arbitr odkazuje na závěry Nejvyššího soudu v rozsudku ze dne 16.9.2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, ve věci nemajetkové újmy způsobené zahájením trestního stíhání, když obviněný byl následně obžaloby zproštěn: „*Jak bylo již shora naznačeno, v souvislosti s prokazováním vzniku nemajetkové újmy je nesprávnou úvaha odvolacího soudu, že „sama existence rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, zakládá vyvratitelnou domněnku, že jím byla dotčena osobě způsobena imateriální újma“.* Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem (např. rozhodnutím zrušeným pro nezákonnost) tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce (např. práva na rodinný život), a vznik nemajetkové újmy (představované např. úzkostí, nepohodlím, nejistotou) vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk.“

8.7. Majetková újma

Finanční arbitr by mohl Navrhovateli přiznat náhradu majetkové újmy (škody) při splnění všech nezbytných předpokladů odpovědnosti za majetkovou újmu. V tomto případě by se náhrada majetkové újmy (škody) řídila ustanoveními § 2913 an. občanského zákoníku, která upravují porušení smluvní povinnosti, neboť bezprostřední zrušení Účtu po skončení exekuce a nárok Instituce požadovat po Navrhovateli poplatky si tito platně sjednali ve smlouvě o platebních službách.

Navrhovatel by však musel prokázat minimálně vznik škody.

Přestože Instituce zrušila Účet až dne 18. 4. 2016 s debetním zůstatkem ve výši 3.347 Kč, který následně po Navrhovateli požadovala uhradit, ze shromážděných podkladů vyplynulo, že od vymáhání částky 3.347 Kč upustila, ke dni 30. 6. 2016 k tíži Účtu debetní zůstatek neevidovala a Navrhovatel požadovanou částku 3.347 Kč neuhradil ani Instituci, ani Inkasní společnosti, což Navrhovatel sám potvrdil.

V tomto řízení tak Navrhovatel neprokázal, že by mu v souvislosti se zrušením Účtu a neoprávněným účtováním poplatků vznikla majetková újma (škoda), a tedy není naplněn jeden ze základních předpokladů odpovědnosti Instituce za majetkovou újmu (škodu). Pokud pak Navrhovateli vznikla jiná majetková újma (škoda), Navrhovatel její vznik, výši ani příčinnou souvislost mezi ní a jednáním Instituce netvrdil, ani nedoložil.

8.8. Nemajetková újma

Pokud jde o Navrhovatelem namítané jednání Instituce v rámci exekuce, pak podle § 38 odst. 6 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, platí, že „[b]anka je povinna i bez souhlasu klienta sdělit osobě oprávněné za účelem výkonu rozhodnutí nebo daňové exekuce bankovní spojení svého klienta, tedy číslo účtu a identifikační kód banky nebo pobočky zahraniční banky a identifikační údaje o svém klientovi, který je majitelem účtu“. Instituce tak byla povinná sdělit exekutorovi číslo Účtu.

Dále pak podle § 304 odst. 2 občanského soudního řádu exekutor doručí usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí (tedy exekuční příkaz) oprávněnému, povinnému (tedy Navrhovateli) a peněžnímu ústavu (tedy Instituci). Instituci je doručí do vlastních rukou. Navrhovateli pak nesmí být usnesení doručeno dříve než Instituci. Z tohoto jasně vyplývá, že Instituce nejen že neměla povinnost informovat Navrhovatele o nařízení výkonu rozhodnutí, ale ani nesměla. Nadto, Navrhovatel o nařízení výkonu rozhodnutí byl informován, když sám tvrdí, že „[...] Ta úřednice mi ještě napsala adresu exekutorovu – vykonavatele, abych v případě potřeby navázal spojení [...], exekutora jsem neoslovil.“ a současně již 15. 10. 2014, tedy 5 dní po doručení Exekučního příkazu Instituci, požádal Instituci o vyplacení dvojnásobku životního minima. Z postupu Instituce při realizaci výkonů rozhodnutí příkázání pohledávky z Účtu tak Navrhovateli žádná nemajetková újma nevznikla.

Pokud jde o Navrhovatelem tvrzené jednání Instituce týkající se osobních údajů a z toho Navrhovatelem dovozeného porušení Základní listiny práv a svobod (dále jen „Listina“), nejedná se o spor, který by bezprostředně souvisel s poskytováním platebních služeb na Účtu, a proto finanční arbitr není k řešení tohoto sporu příslušný, tedy nemůže ani rozhodovat o případně nemajetkové újmě, když dozor nad dodržováním povinností při správě a zpracování osobních údajů vykonává Úřad pro ochranu osobních údajů.

Pokud jde o ostatní Navrhovatelem tvrzené skutečnosti, Navrhovatel pouze specifikuje jednání Instituce, nikoliv však svá práva, která tím měla Instituce porušit ani konkrétní druh újmy, kterou tím měla Instituce způsobit. Z Navrhovatelem tvrzených skutečností pak není vůbec ani zřejmé, jaká práva Navrhovatele měla být jednáním Instituce porušena, ani jaká újma měla Navrhovateli vzniknout.

Finanční arbitr tak nezjistil, že by Instituce svým jednáním zasáhla do osobnostních práv Navrhovatele, a způsobila mu tak újmu na zdraví či životě, důstojnosti, cti nebo vážnosti případě že by Instituce svým jednáním narušila právo Navrhovatele na soukromí.

Finanční arbitr tak nemůže než konstatovat, že, Navrhovateli nesvědčí nárok na náhradu jakékoliv nemajetkové újmy, natož pak ve výši 10.037.653 Kč.

9. K výroku nálezu

V tomto případě Navrhovatel nedoložil a ani finanční arbitr nezjistil žádné okolnosti, ze kterých by skutečný vznik nemajetkové újmy vyplýval. Nebyl tak naplněn jeden ze základních předpokladů vzniku odpovědnosti za nemajetkovou újmu.

Ačkoliv Navrhovatel v řízení před finančním arbitrem žádný ze svých nároků neprokázal, odmítl Instituci dobrovolně nabídnutou finanční kompenzaci, která se vzhledem k důkazní nouzi na straně Navrhovatele jevila finančnímu arbitrovi více než přiměřená.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í :

Proti tomuto nálezu lze podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi do 15 dnů od jeho doručení podat písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi. Práva podat námitky se lze vzdát. Včas podané námitky mají odkladný účinek.

Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci.

V Praze dne 4. 10. 2017

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr